

Camí de la Dona d'Aigua

(1) FONDALADA DE C'AN PUJATÓ

Sortint d'aquella cova tenebrosa,
 us don esgarrifança
 la via assolellada de can Call.
 Més, prompte retroven l'aubaga ombrosa,
 i el verd i l'aigua;
 ;companys que per tot són d'aquesta vall!
 I s'entra paorós en un pendent paratge
 rublert d'ombra i silenci i de perfums suaus;
 rengleres de pollancs d'exuberant brancatge
 formen a tots indrets armonioses naus.
 I costa avall floreix la prada
 tota encesa de llums i envellutada.
 Pel mig devalla un caminet
 que l'herba invasora el torna més estret.
 I al fons dels laterals passeigs, fi de la prada,
 com un cordó d'argent, brillant en la foscor,
 pels raigs del sol ponent incendiada
 va avall l'aigua del rec sense remor.
 I al lluny per entre els clars dels branquillons, endins,
 pel rost amunt, daurats de sol, riuen els pins;
 i a sobre del seu verd
 esclata el blau del cel, com un gran ull obert.

LA FONT DELS ANGELS

Al peu del camí, baixant a l'esquerra
 hi ha un dolç recó on fila la font;
 d'una roca surt i arran neix de terra;
 és un raig de llum que il·lumina el bosc.
 Fent de cobricel les branques decanta
 fins besar-li els peus, lladoner en flor;
 pel seu rostre avall l'eura cau penjanta
 i dúu mig borrat l'any escrit al front.
 Pel silenci clar d'aquesta ribera
 el seu cant d'argent suau es difon.
 !Quí comprén l'encís de sa veu perlera
 que l'ombra endolceix i la prada adorm!
 Bosqueter cançat, que ve de la serra
 prou que sap on és el raig lluminós;
 s'agenolla làs i al seu pit s'aferra,
 i als llavis reneix la cançó que mor.
 I aixecant-se ardit, forçut desafia
 la calda que cau enllà fora al bosc:
 beneeix la font i repren sa via
 cap al niu volgut regalant d'amor.

LL. TORRES I PLÁ

(1) Aquesta ribera fou tallada l'hivern passat